

af større Udgifter. Selvfølgelig maa Rigsdagens Samtykke kræves, hvor der bliver Tale om at paatage sig nye Byrder, navnlig naar det var Byrder af meget stort Omfang, der vilde komme til at hvile paa Staten i Fremtiden. Men paa den anden Side anser jeg det ligeledes for givet, at Alle vilde erkende, at den Afgjørelse, som nu i Henhold til denne Lov vil blive at træffe mellem Aktieselskabet og Regjeringen, bør helst være en Afgjørelse, der er færdig med det Samme og ikke skal forelægges til videre Ratifikation eller Sanction noget Sted. Jeg anser det for givet, at det, hvorom det ved denne Seilighed kan dreie sig, ikke kan være Andet end mindre betydelige Ting, der ganske falde ind under de Principer om Lempelighed og Billighed, som Udvalget har anbefalet. Men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at der kunde komme saadanne Punkter, hvor Udtalelsen af Udvalget, hvis den fastholdes i alt for stor Skarphed, en Skarphed, jeg for mit Vedkommende ikke har kunnet lægge deri, kunde volde Vanstueligheder. Vi have for Exempel ved det fjællandske Jernbaneselskab bestaaende en Pensionkasse, til hvilken Embedsmænd og Funktionærer yde deres aarlige Bidrag, og af hvilken de eventuelt kunne modtage deres Forsørgelse ved Afstedigelse eller Udtredelse af Jernbaneselskabets Tjeneste. Til denne Pensionkasse yder Jernbaneselskabet af sin aarlige Indtægt et Tilskud, — jeg huffer det ikke ganske nøie, men jeg tror, det er af $2\frac{1}{2}$ pCt. af det i Pensionskassen indtagne Lønningsbeløb. Denne Sum af $2\frac{1}{2}$ pCt. aarlig har Jernbaneselskabet betalt i en Narrække, og Selskabet har fremdeles lovet at ville yde dette Bidrag til Pensionkassen. Det har imidlertid ikke indgaaet nogen absolut juridisk Forpligtelse dertil. Det er kun en Tilkendegivelse af en Hensigt, der har fundet Sted. Imidlertid kan det anses for givet, at, hvis Selskabet var vedblevet at bestaa, vilde man ogsaa være vedblevet at yde til Pensionkassen dette Beløb af $2\frac{1}{2}$ pCt. aarlig af det indtagne Lønningsbeløb. Naar nu Overgangen sker til Staten, vil det dog vistnok findes at være en naturlig og ligefrem Fordring fra Aktieselskabets Side, at det i Varetagelsen af dets Funktionærers Interesser venter af Regjeringen, at den paa sin Side vil overtage den Forpligtelse til Pensionkassen at yde disse $2\frac{1}{2}$ pCt. i den Tid, hvori Selskabet ellers vilde have levet, altsaa indtil Aaret 1900. Jeg kan ikke tro, at man for Udvor skulde mene, at et saadant Forhold som dette skulde være afhængigt af en senere Tilslutning fra Rigsdagens Side, med andre Ord, at, hvis Regjeringen nu gik ind paa at yde Pensionkassen dette Tilskud af $2\frac{1}{2}$ pCt., at da senere Rigsdagen eller en af dens Afdelinger skulde ved at nægte Samtykke dertil kunne gjøre en saadan Aftale ugyldig. Jeg anser det for rigtigt at nævne et saadant Forhold, fordi jeg vilde finde det meget beklageligt, om der senere skulde vise sig nogen

Usikkerhed paa dette Omraade. Jeg kan som sagt ikke tro, at det kan være Tilfældet. Jeg antager, at Regjeringen vil paa sin Side vise Lempelighed og Billighed først og fremmest ved ikke uden Nødvendighed at fjerne de Funktionærer, der nu findes, og dernæst paa den Maade, at den ikke vil unnlade at yde nogen Erstatning til de Funktionærer, som under en eventuel Forandring af hele Bestyrelsen maatte vise sig overskudige, og for det Tredie, at den ligeoverfor de Funktionærer, den beholder i sin Tjeneste, vil paa de sjællandske som paa de ældre Statsbaner vise al mulig Rimelighed og Billighed. Paa samme Maade forudsætter jeg ogsaa, at naar Regjeringen ifølge afsluttet Overenskomst har anerkjendt bestaaende Regler og i det Hele vedkjendt sig, at den overtager de Forpligtelser, som Jernbaneselskabet har imod sine Funktionærer, ogsaa vil finde en Tilslutning, ikke blot her i Thinget, men i det Hele i Rigsdagen, til saadanne Aftaler, saa at de ikke skulle være ubsatte for bagester her at blive underkastede en Prøve og maatte tilbels vragede. En saadan ullaar Stilling vilde efter min Overbevisning være mindre helbig; men jeg tror som sagt, at den Difference, der maatte være i dette Stykke, er mere af formel end reel Betskaffenhed. Jeg tror ikke, at der er nogen virkelig Uenighed imellem os om, at al Rimelighed og Billighed bør vises ved denne Seilighed, og det er i Tilid til, at denne Opfattelse er den gjældende, at jeg for mit Vedkommende uden nogen udtryffeligt Reservation har undertskrevet Betænkningen i den Form, den nu har, og nu her har udtalt min særlige Mening.

Tauber: Jeg kan godt forstaa den Reservation, hvormed det ærede Medlem, der nu havde Ordet, udtalte sig om dette Forhold, da han jo, medens han her skal være med til at stemme om Banens Kjøb, i en anden Egenstab skal være med til at stemme om dens Salg. Dette medfører naturligvis som en vis Nødvendighed, at det ærede Medlem for sit Vedkommende tager et Forbehold. For mit Vedkommende kan jeg ikke være enig i den Maade, hvorpaa han betragtede Sagen. Jeg maa i det Hele nærmere slutte mig til det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgtreds (Winther) i at beklage den Maade, hvorpaa den høitæredede Minister stillede sig overfor de maadeholdne og — jeg tør tilføie — imødekommende Udtryk, hvori Udvalget har affattet sin Betænkning. Jeg tror — for først at dvæle ved de Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Bille) særlig fremdrog, — at der med Hensyn til disse Spørgsmaal navnlig maa sondres mellem, hvorledes Staten vil have at stille sig overfor de Personer, der ikke gaa over i dens Tjeneste, og hvorledes den har at stille sig overfor de Personer, der gaa over i dens Tjeneste. Med Hensyn til de Personer, der ikke gaa over i